

Capitolul I - Un tur de orizont Pg 18-19

Să se înțeleagă, această carte cu siguranță nu pretinde să rezolve problema morții și misterele ei. Totuși, ea speră să ofere celor care au mintea deschisă câteva puncte de reper, baze pentru reflecții serioase și structurate, lipsite de orice apartenență.

Pentru aceasta, am ținut să o îmbin cu mărturii și experiențe trăite prin propriile mele călătorii în afara corpului pe „tărâmul morților” sau prin relatările celor care au venit să mi se arate după moarte și pe care am putut astfel să îi ajut în evoluția lor. Intenția mea principală, așa cum am spus, este să alung frica, această frică ce îngheață orice posibilitate de evoluție, această mare întreținătoare a obscurității și sclaviei...

Pentru aceasta și înainte de orice, primul lucru care mi se pare important este dezvoltarea unui limbaj clar, sintetic, ușor de asimilat pentru a elimina „harababura mentală” care încă domină în acest sens societatea noastră.

În aceste pagini însă, îmi propun să mă adresez mai ales aceluia care sunt de cultură iudeo-creștină, nu doar pentru că este a mea, ci și pentru că este cea în care percep cea mai mare suferință întrucât este marcată de un materialism exacerbat.

Și de asemenea, pentru că mi se pare aproape complet goală de informații purtătoare de veritabile reflecții și speranțe. Această alegere nu mă va împiedica să folosesc, dacă este cazul, câțiva termeni din cultura hindusă și cea budistă întrucât aceștia sunt foarte bogați în date de natură spirituală și metafizică, vechi de câteva mii de ani.

În general, pornim de la constatarea potrivit căreia cultura iudeo-creștină abordează Viața de Apoi împărțind-o în trei zone distincte: Iad, Purgatoriu și Rai, sau cu alte cuvinte Întuneric, Penumbra și Lumină. Sunt, desigur, conștientă că această cultură nu constituie un „tot” uniform sau monolitic, deoarece există diferențe notabile între Biserica Catolică, Biserica Reformată, Bisericile Ortodoxe, apoi Biserica Coptă și cea Maronită, de toate felurile. Din cunoștințele mele, acestea dezvăluie în special dezacorduri cu privire la Purgatoriu, deoarece existența acestuia nu este recunoscută de toate bisericile.

Făcând niște cercetări, am observat că această clasificare este totuși mai mult verbală decât scrisă. Cultura noastră colectivă.....

Capitolul VII – În direct cu Lumea de Dincolo Pg 84-85

Tatăl meu s-a apropiat și mai mult de el, punându-i mâna pe umăr ca să-l liniștească. Și el voia să audă mai bine vocea. Era lipsit de sens...

— Tată! Tată, mai ești? Nu plânge, haide... Am venit să îți potolesc durerea...

Aceste cuvinte, tatăl meu le-a auzit clar și era intonația lui Vero, nu încăpea îndoială, chiar dacă vocea ei era însoțită de un ecou ciudat... de parcă ar fi venit într-adevăr de foarte, foarte departe...

— Da, sunt aici, fetița mea... a răspuns în cele din urmă unchiul meu încercând să-și astâmpere suspinele pentru a continua conversația. Mi-e atât de dor de tine, fata mea frumoasă și dulce, soarele meu... Îmi lipsești atât de mult încât nu mai pot gusta viața asta...

— Ascultă, tată, am venit să te previn. În curând vom fi iar împreună și ne vom revedea.

— Adică o să mor în curând?

— Tată... timpul este diferit aici, dar amintește-ți că, pentru mine, vom fi împreună „în curând” și nu ai de ce să te temi. Voi fi acolo... La revedere tată! Nu uita că te iubesc!

Luminița roșie a telefonului s-a stins imediat și apelul s-a întrerupt.

Ne-am uitat unii la alții, șocați și năuciți. Oare visaserăm toți cu ochii deschiși sau fusese de-adevăratelea?

Ne-au năpădit toate întrebările. Cum să fi crezut într-un asemenea apel și apoi... cum ar fi putut Vero să sune din moment ce era moartă? Și totuși fuseserăm toți trei acolo, recunoscându-i vocea... Ne-am dus repede să o întrebăm pe femeia de la recepție care preluase prima apelul și îl transferase mai apoi la laborator.

— Da, chiar eu, a spus aceasta din urmă, foarte sigură pe ea. Apelul a venit de la o tânără cu voce veselă și ușor răgușită. A cerut doar să vorbească cu domnul M. B. de parcă îl cunoștea bine. Așa că am transferat apelul fără să mă gândesc prea mult... De ce păreți atât de supărați? Nu ați recepționat apelul? S-a întrerupt?

— Nu, nu, l-am recepționat... Mulțumesc.

Ce altceva să fi spus? Era o nebunie, dar trebuia să admitem situația. Verișoara mea Vero fusese o tânără foarte veselă și glumeață... iar acea voce ușor răgușită atât de specifică ei, care o făcea și mai fermecătoare și mai aparte, nu lăsa loc de îndoială. Nu erau alte voci ca a ei. Era unică.

Nimeni nu ne-ar crede, bineînțeles, dar Vero chiar sunase... din propriul ei paradis!

Un an mai târziu, unchiul meu Remi a murit după o boală scurtă. Contrar a ceea ce s-ar fi putut crede, a plecat foarte senin, conformându-se astfel „previziunilor” fiicei sale.

Cât despre mine, fără să mă aștept la asta, am avut în cu-rând plăcerea de a-i vedea împreună, reuniți, de cealaltă parte...

Capitolul XIII – În partea Întunericului Pg 152-153

....faptului că întunericul nu este doar un cuvânt care poate fi stârnit ca o sperietoare, că se poate întrupa. Să previn, astfel încât unii oameni care au capacitatea de a călători în afara corpului la fel ca mine să nu încerce niciodată acest gen de călătorie. Nu forțăm un suflet să se purifice, să se curețe... Evident că știam bine acest lucru dar, totuși, am nutrit o speranță deoarece cunoșteam sufletul în cauză de multă vreme... Așa că am vrut să încerc din compasiune, spunându-mi că trebuie să fi suferit foarte tare încât să ajungă în asemenea hal...

Paraziții care poluează ființele umane sunt uneori foarte adânci și mult mai înrădăcinați în ele decât s-ar putea crede... Corpurile care îi adăpostesc precum și personalitatea acestora capătă treptat culoarea întunericului și încep să o îndrăgească pentru că le oferă o impresie de putere și supremație asupra celorlalți, hrănindu-se cu un astfel de sentiment de control. Mă întreb uneori dacă noțiunea de parazit rămâne adecvată în asemenea cazuri... Astăzi, aș vorbi mai degrabă despre o adumbrire a Întunericului. A adumbri înseamnă a investi. Fiecare își va face propria părere...

Fără îndoială, vă întrebați cum am reușit să găsesc persoana despre care este vorba în aceste rânduri, deoarece nu am fost niciodată apropiate și nici nu m-a invitat. Răspunsul este simplu...

Printr-un cumul de împrejurări pe care Vieții îi place uneori să le aranjeze, cunoșteam puțin locul în care trăia, undeva prin Europa.

Mănată de un fel de instinct și de dorința de a face bine, m-am proiectat așadar în conștiință, în subtil, până la ușa ei pentru a încerca să o împac și — de ce nu - poate să înțeleg motivul profund al atitudinilor sale extrem de violente și toxice. Ne despărțea un ocean dar puțin conta asta, pentru că femeia ale cărei atitudini mă îngrijorau pe mine - și pe alții - părea că se scufundă din ce în ce mai mult în întuneric. Sincer, îmi pusesem în cap și mai ales în inimă că exista cu siguranță o modalitate de a o face să își „revină”.

După inevitabilul „vârtej sufletesc” care însoțește fiecare deplasare în planul subtil, m-am trezit pe timp de noapte, într-o zonă rurală deluroasă, în fața unei case și a ușii acesteia. Fără să stau pe gânduri, m-am auzit bătând la fereastră, de parcă puteam exercita o acțiune asupra materiei. Evident că nu aveam nicio intenție să îi forțez intimitatea, doream doar ca corpul conștiinței ei sau ceva din ea în somn să mă vadă și să mă invite înăuntru...

În ciuda speranțelor și încrederii mele, am perceput imediat o energie apăsătoare care se degaja din casă și din ușa acesteia... apoi prezența lipicioasă a ceva ca o pânză de păianjen. Cât despre interiorul casei, nu vedeam nimic, nimic altceva decât întunericul unei ceți dese în spatele unei ferestre verticale.

Deodată... Am deslușit un fel de umbră înveșmântată în negru plutind deasupra pământului și îndreptându-se în viteză spre mine. Acest „ceva” nu era luminat decât de doi ochi roșii...

În locul picioarelor era doar un nor ciudat, o ceață fumegândă de un cenușiu închis. Era atât de terifiant și, fără îndoială, bolnăvicios, încât m-am trezit imediat acasă, în baie...

Câteva întrebări și răspunsuri - Cei care pleacă având boala Alzheimer Pg 210-211

Iată o întrebare care ne pune pe gânduri pe mulți dintre noi și asupra căreia merită să insistăm, deoarece această boală perfidă creează pagube societății noastre și ridică multe întrebări. Ce se întâmplă de fapt cu persoana afectată de ea când părăsește această lume? Își recapătă conștiința deplină de sine și memoria odată detașată de propriul corp?

Subiectul este unul delicat pentru mine pentru că îmi amintește de momentul plecării mamei mele pe care îl evoc în capitolul VII al acestei cărți intitulat „Un felinar sub zăpadă”. Prin urmare, mărturisirea mea se bazează pe experiența mea subtilă lângă ea și pe înțelegerea care o însoțește.

Primul lucru pe care l-am observat a fost acela că deplina conștiință de sine și memoria asociată acesteia nu se reconstruiesc automat odată ce sufletul se eliberează de corpul care l-a adăpostit.

Există o logică în asta: așa cum boala s-a instalat treptat într-un organism, ea se estompează treptat în plan subtil, în funcție de profunzimea afectării. Totuși, am observat că vindecarea are loc destul de repede, pentru că nu luciditatea conștiinței în sine este afectată de boală. Aceasta este de natură cerebrală, implicând moartea unui anumit număr de neuroni.

Mi se pare necesar să reamintesc că conștiința — care este una dintre expresiile sufletului - este exterioară corpului; ea nu se află în „creier” așa cum a crezut multă vreme știința. Acesta, cu tot ceea ce îl constituie, este transmțătorul ei cu potențialul său genetic.

Astfel, întreaga noastră structură cerebrală este similară unui calculator extrem de sofisticat, desigur, care este controlat din exterior de o realitate cu totul diferită de el. Dacă se întâmplă ca acest calculator să se defecteze dintr-un motiv sau altul, utilizatorul acestuia nu este afectat. El poate fi evident „pierdut” în mulțimea problemelor care apar, inclusiv cea a pierderii memoriei de pe „hard disk-ul” dispozitivului său, făcându-l inutilizabil pe acesta din urmă... dar asta nu înseamnă că își va pierde echilibrul în calitate de operator și va deveni amnezic. Va trebui să se reorganizeze, să tatoneze, cu alte cuvinte va avea nevoie de puțin timp.

Este exact ceea ce s-a întâmplat cu mama mea și ce se întâmplă la diferite niveluri, în funcție de personalitate, cu cei afectați de boala Alzheimer. Vorbim așadar de o trezire treptată și pașnică a punctelor de reper ale vieții care tocmai a fost părăsită și apoi de o restaurare a memoriei.

În acest sens, sunt nespus de fericită că, descifrând semnalele luminoase, am putut să particip câtuși de puțin la trezirea mamei stimulând-o cu ajutorul câtorva cuvinte. De asemenea, am avut bucuria să pot prelungi acest lucru până la un anumit punct în care am înțeles că rolul meu s-a încheiat odată cu sosirea plină de iubire a membrilor familiei decedați demult...